

מסכת מעשרות

פרק ד

א. הכובש, השולק, המולח, חיב. המכמן באדמה, פטור. המטביל בשדה, פטור. הפוצע זיתים שיצא מהם השרף, פטור. הסוחט זיתים על בשרו, פטור. אם סחט ונתן לתוך ידו, חיב. המקפא לתבשיל, פטור. לקדרה, חיב, מפני שהוא כבור קטן:

ב. תינוקות שטמנו תאנים לשבת, ושכחו לעשרן, לא יאכלו למוצאי שבת עד שיעשרו. כלכלת שבת, בית שמאי פוטרין ובית הלל מחיבין. רבי יהודה אומר, אף הלוקט את הכלכלה לשלח לחברו, לא יאכל עד שיתעשר:

ג. הנוטל זיתים מן המעטן, טובל אחד אחד במלח ואוכל. אם מלח ונתן לפניו, חיב. רבי אליעזר אומר, מן המעטן הטהור חיב, ומן הטמא פטור, מפני שהוא מחזיר את המותר:

ד. שותים על הגת, בין על החמין בין על הצונן פטור, דברי רבי מאיר. רבי אליעזר ברבי צדוק מחיב. וסכמים אומרים, על החמין

חֵיב, וְעַל הַצּוּנִין פֶּטוּר:

ה. הַמְקַלֵּף שְׁעוּרִים, מְקַלֵּף אַחַת אַחַת וְאוֹכֵל. וְאִם קָלַף וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ, חֵיב. הַמּוֹלִיל מְלִילוֹת שֶׁל חֲטִימִים, מְנַפֵּה מִיָּד לְיָד וְאוֹכֵל. וְאִם נָפָה וְנָתַן לְתוֹךְ חִיקוֹ, חֵיב. בְּסִבָּר שֶׁזָּרְעָה לְזֶרַע, יִרְקָה פֶּטוּר. זָרְעָה לְיִרְקָה, מִתְעַשֶּׂרֶת זֶרַע וְיִרְקָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הַשֵּׁבֶת מִתְעַשֶּׂרֶת זֶרַע וְיִרְקָה וְזִירִין. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ מִתְעַשֵּׂר זֶרַע וְיִרְקָה אֲלָא הַשְּׁחָלִים וְהַגְרָגִיר בְּלֶכֶד:

ו. רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, תְּמָרוֹת שֶׁל תֵּלְתָן וְשֶׁל חֶרְדֵּל וְשֶׁל פּוֹל הַלָּבֹן, חֵיבוֹת בַּמַּעֲשֵׂר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הַצֶּלֶף מִתְעַשֵּׂר תְּמָרוֹת וְאַבְיוֹנוֹת וְקַפָּרֶס. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין מִתְעַשֵּׂר אֲלָא אַבְיוֹנוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן פָּרִי: